

Igor Minárik: 27. 12. 1990 – 27. 1. 1991

Akryl na papieri, 63,2 x 45 cm, súkromná zbierka

V pravidelnom rytme roka je jeseň obdobím pozývajúcim k zamysleniu sa nad poslednými vecami života: nad smrťou, ktorá je završením života a pre kresťana aj prechodom do života večného. V tomto čase uvažujeme o vlastnej púti, ktorej práve horizont nebeského kráľovstva dáva význam a nádej. Spomíname aj na tých, čo už nie sú medzi nami, a dúfame, že dosiahli nebeské kráľovstvo. Je symbolické, že Pamiatku zosnulých slávime deň po Sviatku všetkých svätých (1. november), keďže v širšom význame za svätých považujeme všetkých obyvateľov neba, aj tých nekanonizovaných, s ktorými môžeme byť v tomto období zvlášť spojení v modlitbách.

V umení sa svätí zobrazovali väčšinou s atribútom, predmetom alebo udalosťou charakterizujúcou ich život. Svätosť vnímame cez príbehy ľudí, ktorí v často neľahkých podmienkach odpovedali na Božie pozvanie do intenzívneho vzťahu s ním a vložili svoj životný príbeh naplno, aktívne a v dôvere do Božích rúk. Aj keď niektorí svätci minulosti sa nám možno zdajú vzdialení, svätosť je aktuálnym pozvaním aj pre nás. Príkladom sú novodobí svätci, ktorých životné príbehy dobre poznáme a môžeme čerpať z ich životných zápasov. Za všetkých spomeňme pred niekoľkými týždňami blahorečeného saleziána Titusa Zemana (1915 – 1969), ktorý ani počas komunizmu nestratil jasnú orientáciu a zostal verný Bohu aj za cenu straty slobody, ľudskej dôstojnosti a napokon aj života. Ani my dnes nežijeme v ideálnom svete, no všetci sme

pozvaní svedčiť o Božej prítomnosti a jeho pôsobení medzi nami.

Igor Minárik sa vo svojej tvorbe sústreďuje na objavovanie štruktúr sveta. Jeho obrazy majú formu vizuálneho denníka, na čo odkazuje dátum v názve, kedy dielo vzniká. V abstraktnej štruktúre obrazu rozoznávame oči, ktoré majú v dejinách umenia svoju symboliku. Oko je v kresťanskej ikonografii jedným z prvotných symbolov Boha Otca, predtým, ako začal byť zobrazovaný v ľudskej podobe. V renesancii bolo oko zobrazované v trojuholníku predstavujúcom Sv. Trojicu. Symbol Božieho oka sa často zobrazoval aj nad spovednicami ako znak Božieho poznania aj milosrdenstva.

Oči na obraze Igora Minárika sú zobrazené v rôznych maliarskych štýloch, sú akoby prehľadom dejín umenia, od realistických cez štylizované až po abstraktné zobrazenia. Poukazujú na rôznorodosť, jedinečnosť a originalitu každého z nás, no zároveň aj na jednotu, lebo „... všetci ste jeden v Ježišovi Kristovi“ (Gal 3, 28). Rudolf Fila o jeho obrazoch napísal: „Ako každá matéria, ktorou disponuje výtvarník, podnikajú tieto vonkajškovosti cestu k vnútornému pôsobeniu už svojím zhromažďovaním, ktoré sa akosi samovoľne v hravom procese Minárikovej tvorby stáva organizáciou. ... Ako vidno, viera prenáša hory, ale ak ostaneme pri prírodovednom prímere, hmota sa mení na energiu...“

Igor Minárik (*1948 Bratislava) študoval maľbu na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave (prof. Peter Matejka). Na Strednej škole umeleckého priemyslu bol študentom prof. Rudolfa Filu, ktorý ovplyvnil celú generáciu autorov, takzvaných filovcov. Na neoficiálnu výtvarnú scénu vstúpil v polovici sedemdesiatych rokov 20. storočia. Patrí k autorom analytických tendencií, v tvorbe skúma hranice a možnosti maľby. Svoje detailné zaznamenávanie mikroštruktúr vlastného myslenia a fantázie, poriadku aj chaosu sveta realizuje formou vizuálneho denníka: väčšina jeho diel nesie názov totožný s časovým úsekom, v ktorom vznikali. Sú sústredeným

prenikaním k sebe a zároveň k tomu, čo nás presahuje, blízkym kresťanskej meditácii a mystike. Autor žije a tvorí v Bratislave.

„Pánove oči hľadajú na spravodlivých a k ich prosbám sa nakláňa jeho sluch.“ (1 Pt 3, 12)